

Dimény H. Árpád

cserepes virág

*emlékszel-e Gizám a fiatalságunkra
amikor Kassáról írtam neked lapokat
azóta őrzöm minden sorodat különösen
azt sokszor elolvasom amelyben esküdtél
a tőlem kapott cserepes virágra igyekszel
életben tartani a gyönyörűséget mint a
szerelmünket bár eddig csalódást okoztál
nekem mert ismét megbántottál hiába*

*igyekszem felidézni mintha a rosszat
kitörölték volna emlékeim közül vajon
mivel bánthattál meg mivel lehet egy
olyan szerelmes szívet megsebezni mint
az enyém talán ha nem viszonzod annak
hevét és ismerve magam feléd záporozó
leveleim orkán-erejét pusztítását szíved
békés mezein s ami nagy csak távolról
látható megírta a bölcs költő Jeszenyin
s ha ajkam ajkadért hajol nem láthatom
az arcod rezzenését s leveleim sűrűjében
későre vettem észre hogy elvesztél...
a mi szerelmünk az a fajta amire mindenki
vágynak hogy nem lehettünk egymáséi
csak még jobban összeköt bennünket*

*Gizám özvegy lettem egyedül vagyok
és nincsenek kedvemre ezek a kokett
francia lányok csak rád gondolok éjjel
és nappal is mint régen csak bölcsebben
a szeretet csálhatatlanságával tudom hogy
az igazi szeretet nem szentimentális és*

*sajnálkozó hanem erős bátor szeretném
ha kijönnél hozzám Párizsba feleségül
veszlek mert nem félek már a fájdalomtól
az orvos sem tud mindig gyógyszerrel
segíteni néha bele kell vágni a testbe
légy a feleségem legyünk egymásnak
orvosa mert csak az okozhat fájdalmat
akinek megvan az írja is rá a szeretet
okozhat de a szeretet az ír gondold meg
ne mondj hamarosan rá igent vagy nemet
mert szív dolgaiban az okos tanács és a
gondolkodás a jó adj választ a szerelemre*

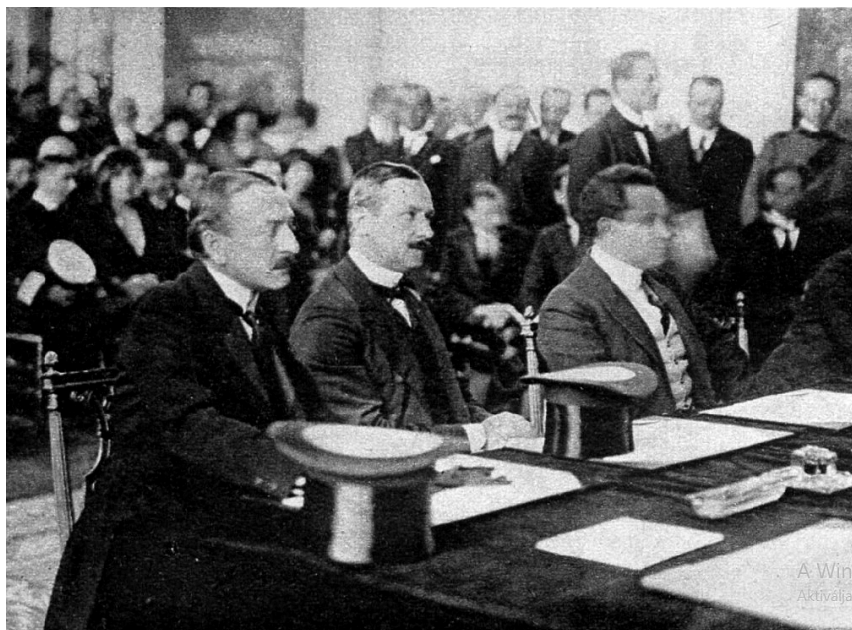
*hej szép fiatalság pedig még nincs is sok
ősz hajszálam lábam izmos és frissebben
dolgozom mint sok fiatal és megáldva
bölcs férfiésszel tudom mert kerestem
a boldogság nem fészkel minden bokorban
így hívtalak becézve kislány szép fiatalság
tétován szerettél riadtan tisztán s édes Gizám*

*hogy mást is írjak élni még itt lehet tán
csak nem külön nem feledve a régít
ma átsétáltam Trianonba és láttam az
öreg ágyakat melyekben királyok pápák
és császárok aludtak magas mennyezet
alatt ott volt az a hosszú terem is ahol a
magyar békét írták oda nem lehetett
bemenni selyemkötél zárta el az ajtót
sereg emberből nem nézett be oda senki
ott álltam sokáig akkor először és meglepő
módon beköptem a terembe a parkettára
későre ijedtem meg hogy az őr észrevesz
gyorsan odébb álltam és nevettem magamban
mert jól esett a köpés Kassára gondoltam*

*a szép fiatalságára amit ott hagytunk és
szegény megcsonkított hazánkra amiből
te maradtál nekem tudd lehet élni itt csak
nem külön te és én nem feledve a régít
maradok a régi forrón csókoló István*

(1924., Párizs)*

* A verset Laczkó Géza *Laczkó Giza régi szerelme Trianonban* című írása ihlette. Megjelent a Nyugat 1924-es évfolyamának 18. számában.

A magyar aláírók a tárgyalóasztalnál (Forrás: Wikipédia)